

Још о Српству

Идеја и концепт негирања и поништавања Српства и српског етоса нису скорашња појава, него су стари колико и само оно. Лишаји који су му претили гушењем у историји, прете му и данас, и све до овога часа, драматичног по њега.

А Српство, пролазећи ропство под Турцима, Аустро-Угрима, Немцима, Коминтерном, домаћим комунизмом и пролетаријатом, опстаје до данас. А данас, оно се опет налази под ударом аутошовиниста, другосрбијанаца, потомака Титових „тројанаца“ некада довођених у *круг двојке* да дисциплинују огољену Србију и владају њом. Најскорије међутим, Српство се налази на удару монтењегрина, либерала, евроатлантских ревнотеља и равнатеља, модерниста, ...

Будући да је Српство егзистенцијална категорија-категорија црквено-народна, оно је и освештана, и оцрковљена категорија. Преко ове чињенице све чешће се прелази и иде до порицања исте, иако је чинити тако нешто, бесмислено. А ово порицање долази од стране и учених, и преучених и неучених, од стране институција и популиста црвених, сивих и црних, жутих и ружичастих, култур-трегера и омладинских организација, медијских аналитичара, пирата и магова, умрежених бренд-иноватора, подупираних рецимо Соросевим Невладиним организацијама и монетарним инжењерингом банкарских глобалиста.

Не треба се играти ватром. Сви домицилни трендови усмерени против Српства унапред себе осуђују на неуспех јер се обрушавају на идентитет који се вековима укоренењује и доноси плода по 30, по 60 и по 100 на Српској народној јеванђелској њиви. Домаћи губитници пак оглашавају се са разних страна, па и са стране једног постотка нашег свештенства и монаштва, неутврђеног у народно-црквеном предању. Зато и спремног да лако отире своју обућу о хитон властитог српског идентитета.

Бићемо резолутни у процени њиховог несналажења у Српској Православној Цркви. У сопственим сеобама које ова страна неутврђених у црквеном призиву покреће широм епархија Српске Православне Цркве даде се приметити да јој је питање националног идентитета камен спотицања; као да јој је он један јарам који она не може да носи. Наравно, свакоме ко се налази у статусу номада и бескућника и најмањи терет изазива, и изазиваће тегобу, а камоли неће као идентитетско питање.

По питању ове ствари дакле, лукаво се превиђа чињеница да ми живимо и опстајемо у Српској Православној Цркви, и да наши свети преци осим Царству Божјем припадају кореном и свом Српском народу, за кога су по људској и Божјој правди и благослову и остали везани, те самим тим и одговорни.

Тако смо се опет нашли пред Српством, које, видели смо, није никаква енигма, нити етнофилетистичка замка, него чињеница! Њу наравно не треба истицати преко мере да не би била злоупотребљена, него ју само треба констатовати као неизбежну. Са њом се просто мора рачуна на земљи; рачунати данас када добровољно слепило у вези са нашим колосалним Српством све више узима маха!

У поруци свим нашим господарима и маговима усмене, писане и умрежене речи против Српства, господарима и маговима који су данас гадљиви на њега, скренућемо пажњу на један класичан феномен. Колико год се ко лично у овој епохи буде одрицао Српства, његови потомци ће га демантовати сопственим идентитетским потрагама! А оне ће их одвести хирографима – и записима – имајућим бити урезаним чак на керамици и глиненем плочицама.

Тако, када тенденциозно изазвана криза у вези са Српством буде достигла свој врхунац, ствари ће се вратити на своје место, и биће у његову корист.

Еп. крушевачки Давид